

§ 1. Robotnikom zatrudnionym w elektrowni Adamów na stanowiskach przenośnikowych odpopielenia przysługuje w okresie do dnia 31 grudnia 1975 r. płatny urlop dodatkowy w wymiarze 6 dni roboczych w każdym roku kalendarzowym.

§ 2. Prawo do pierwszego urlopu dodatkowego nabywa pracownik po przepracowaniu jednego roku na stanowisku określonym w § 1.

§ 3. 1. Urlopu dodatkowego udziela się w zależności od wskazań lekarskich łącznie z urlopem wypoczynkowym lub oddzielnie.

2. Urlop dodatkowy nie może być dzielony na części.

3. Przesunięcie terminu urlopu dodatkowego jest do-

puszczalne tylko w wypadku, gdy pracownik nie może wykorzystać tego urlopu z przyczyn określonych w art. 12 i 13 ustawy z dnia 29 kwietnia 1969 r. o pracowniczych urlopach wypoczynkowych (Dz. U. Nr 12, poz. 85).

§ 4. Minister Górnictwa i Energetyki w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Centralną Radą Związków Zawodowych ograniczy lub znieśie uprawnienia do urlopów dodatkowych przed upływem terminu, o którym mowa w § 1, jeżeli przed tym terminem zastosowane zostaną takie urządzenia ochronne lub takie zmiany techniczne, które usuną szkodliwe dla zdrowia warunki pracy.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

40

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 26 lutego 1971 r.

w sprawie zasad podwyższania emerytur pracownikom, którzy przepracowali w Polsce Ludowej ponad 10 lat.

Na podstawie art. 118 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pracownikom, którzy przepracowali w Polsce Ludowej ponad 10 lat, pobierającym w dniu wejścia w życie rozporządzenia emeryturę przyznaną bez wzrostu z tytułu ponad 20-letniego okresu zatrudnienia w Polsce Ludowej, podwyższa się emeryturę:

- 1) o 5% kwoty emerytury ustalonej w myśl art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) albo
- 2) o 50 zł, jeżeli emerytura ustalona została w kwocie niższej.

2. Przyjmuje się, że pracownik, któremu przyznano prawo do emerytury (renty starczej) od daty przypadającej po dniu 31 grudnia 1954 r., przepracował w Polsce Ludowej ponad 10 lat.

§ 2. 1. Pracownikom, pobierającym w dniu wejścia w życie rozporządzenia emeryturę przyznaną z wzrostem z tytułu ponad 20-letniego okresu zatrudnienia w Polsce Ludowej w kwocie niższej niż kwota podwyżki określona w § 1 ust. 1, przysługuje wyrównanie do tej kwoty.

2. Wyrównanie, o którym mowa w ust. 1, nie może wynosić mniej niż 30 zł.

§ 3. 1. Emerytury wypłacane w dniu wejścia w życie rozporządzenia podlegają podwyższeniu z urzędu począwszy od dnia 1 stycznia 1971 r.

2. Emerytury, do których prawo było zawieszane w dniu wejścia w życie rozporządzenia, podlegają podwyższeniu z urzędu od dnia przywrócenia tego prawa.

§ 4. Przepisy § 1 i 2 ust. 1 stosuje się odpowiednio również do emerytur, które przyznawane będą po dniu wejścia w życie rozporządzenia, nie później jednak niż do dnia 31 grudnia 1975 r.

- § 5. Rozporządzenie stosuje się odpowiednio również do:
- 1) emerytur górniczych — określonych w ustawie z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 19),
 - 2) emerytur kolejowych — określonych w ustawie z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 10).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

41

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI I ŻEGLUGI

z dnia 13 lutego 1971 r.

w sprawie ulg przysługujących żołnierzom i członkom ich rodzin przy przejazdach państwowymi środkami komunikacji.

Na podstawie art. 58 pkt 2 i art. 114 pkt 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220) oraz art. 44 ust. 1 pkt 2 i art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. Nr 16, poz. 134) zarządza się, co następuje:

§ 1. Żołnierzom w czynnej służbie wojskowej przysługują przy korzystaniu z państwowych środków komunikacji ulgi:

- 1) w wysokości 50% przy przejazdach jednorazowych państwowymi kolejami normalnotorowymi i wąskotorowymi

mi oraz autobusami Państwowej Komunikacji Samochodowej,

2) w wysokości 33% przy przejazdach na liniach komunikacyjnych statkami pasażerskimi żeglugi śródlądowej i żeglugi przybrzeżnej.

§ 2. Żołnierzami w czynnej służbie wojskowej uprawnionymi do korzystania z ulg są:

- 1) oficerowie, chorążowie i podoficerowie zawodowi,
- 2) podoficerowie i szeregowcy pełniący służbę wojskową w charakterze kandydatów na żołnierzy zawodowych,
- 3) podoficerowie i szeregowcy odbywający zasadniczą służbę wojskową,
- 4) podoficerowie i szeregowcy odbywający w ramach wojskowego szkolenia poborowych:
 - a) zajęcia szkoleniowe,
 - b) przeszkolenie na obozie szkoleniowym,
 - c) służbę uzasadnioną potrzebami obrony lub interesem Państwa,
- 5) podoficerowie i szeregowcy odbywający w ramach wojskowego szkolenia studentów przeszkolenie wojskowe w jednostkach wojskowych,
- 6) oficerowie, chorążowie, podoficerowie i szeregowcy odbywający ćwiczenia wojskowe,
- 7) oficerowie, chorążowie i podoficerowie odbywający okresową służbę wojskową,
- 8) oficerowie, chorążowie, podoficerowie i szeregowcy pełniący służbę wojskową w razie wprowadzenia stanu bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa Państwa, ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

§ 3. 1. Ulga w wysokości 50% przy przejazdach jednorazowych państwowymi kolejami normalnotorowymi i wąskotorowymi przysługuje:

- 1) żonom żołnierzy zawodowych wymienionych w § 2 pkt 1 oraz żołnierzy odbywających okresową służbę wojskową wymienionych w § 2 pkt 7,
- 2) mężom żołnierzy zawodowych wymienionych w § 2 pkt 1, jeżeli są niezdolni do pracy i pozostają na całkowitym utrzymaniu swych żon.

2. Dzieciom żołnierzy w czynnej służbie wojskowej przysługują przy przejazdach państwowymi środkami komunikacji ulgi na zasadach ogólnych.

§ 4. Ulgi przewidziane w § 1 przysługują również małoletnim kandydatom na żołnierzy zawodowych, kształconym w szkołach i orkiestrach wojskowych.

§ 5. Rodzaje dokumentów uprawniających do korzystania z ulg określają odrębne przepisy.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministrów Komunikacji oraz Żeglugi i Gospodarki Wodnej z dnia 29 sierpnia 1958 r. w sprawie korzystania przez żołnierzy i członków ich rodzin z ulg przy przejazdach państwowymi środkami komunikacyjnymi (Dz. U. Nr 55, poz. 272).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *M. Zajtryd*
Minister Żeglugi: *J. Szopa*

42

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 27 stycznia 1971 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie dodatków dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” za nocną służbę oraz za specjalne i uciążliwe warunki pracy.

Na podstawie art. 65 i art. 66 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o łączności (Dz. U. Nr 8, poz. 48) i § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1957 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. z 1966 r. Nr 9, poz. 58) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Łączności z dnia 22 grudnia 1964 r. w sprawie dodatków dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” za nocną służbę oraz za specjalne i uciążliwe warunki pracy (Dz. U. z 1965 r. Nr 3, poz. 12, z 1966 r. Nr 21, poz. 137 i z 1967 r. Nr 13, poz. 59 oraz z 1968 r. Nr 6, poz. 37) w § 7 po ust. 2 dodaje się ust. 3 i 4 w następującym brzmieniu:

„3. Doręczycielom przyjmującym wpłaty pieniężne i dokonującym wypłat może być przyznany dodatek kasowy w wysokości od 80 zł do 200 zł miesięcznie.

4. Wysokość dodatku, w granicach stawek, o których mowa w ust. 3, dla doręczycieli poszczególnych rejonów doręczycielskich w zależności od wysokości obrotów pieniężnych określi dyrektor obwodowego urzędu pocztowo-telekomunikacyjnego na podstawie wytycznych Ministra Łączności”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z mocą od dnia 1 stycznia 1971 r.

Minister Łączności: *E. Kowalczyk*

43

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW OŚWIATY I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO, ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ, ŻEGLUGI ORAZ PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 15 lutego 1971 r.

w sprawie składania ślubowania przy powołaniu na stanowisko naukowo-dydaktyczne w szkole wyższej.

Na podstawie art. 91 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1969 r. Nr 4, poz. 31) zarządza się, co następuje:

§ 1. Osoba powołana po raz pierwszy na określone stanowisko pracownika naukowo-dydaktycznego w szkole wyższej składa ślubowanie w brzmieniu określonym w załączniku do zarządzenia według wzoru:

- 1) nr 1 — przy powołaniu na stanowisko profesora zwyczajnego, profesora nadzwyczajnego lub docenta,
- 2) nr 2 — przy powołaniu na stanowisko starszego wykładowcy, wykładowcy, adiunkta, starszego asystenta, asystenta lub na inne odpowiednie stanowisko utworzone w trybie art. 76 ust. 3 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1969 r. Nr 4, poz. 31),